

Kérdések, amelyekre bajos válaszolni.

Mindnyájan tisztában vagyunk azzal, hogy a kenyérjegyrendszer a lisztpecsékolást van hivatva meggátolni. Tudjuk azt is, hogy mindenki csak az előírt mennyiséget fogyaszthatja, a fizikai munkát végzők többet, a szellemi munkások kevesebbet. Jól kifundálták odafönt, miképpen lehet az emberek a tételezésről leszoktatni, csak arról nem gondoskodtak, hogy a rendeletet be is tartsák. Szegeden tudvalevőleg bizonytalan mennyiségű kávéház és bizonyos mennyiségű vendéglő van, ahol a kenyérjegyet csak hírből ismerik. Csak szórványosan fordul elő, hogy a káfélokálban, vagy az étteremben, egy-egy elszánt pincér megmeri kérdezni a — vidéki — vendéget, hogy vajon mi a véleménye a kenyérutalványról. Ugy tudjuk, a pék csak annyi kenyeret adhat ki a vendéglősöknek és kávéosoknak, ahány kilóról szóló utalványt mutatnak be.

Honnan veszik a kávéosk és vendéglősök a kenyérjegyet?

Hát kérem, ezentúl a záróra ingáját előbb fogják megállítani, mert a katonák nagyon elzúllanak. Az alkalmasszerző, zugkávéházak és kurtakosmák, megfelelő számú élpincérnökkel spékelve ivásra és szerelemre esábitják a harcosokat. Ez még nem volna valami nagy baj, de a szerelem körül van a tulajdonképeni hiba. Erélyes intézkedéssel elhatározták, hogy azokat a kocsmákat és nőzenekaros kávéházakat, ahol a katonák a pénzüket és erejüket hagyják, este tíz órakor bezáratták. A rendeletnek mindenki örült, — kivéve az érdekelteket — miért nem léptetik hát élelbe?

A tanfelügyelő a diákokat el akarja tiltani a mozitól. Azt mondja, hogy a kilenc ujjú ember minden ujára kettő jut azokból a filmekből, amelyeket a gyerekeknek nem szabadna látni. Lehet, hogy így van, de nem új az eset, mert a háború előtt már szó volt az iskolás gyerekek mozibajlásának országos rendezéséről. Valamelyik minisztériumban hever a kidolgozott elaborátum, csak elő kellene kaparni. A háború után bizonyára elő is kaparják, addig kár helyi rendelkezésekkel zavarni a dolog országos és egyöntetű rendezését.

Miért zavarták?

A vadviz-kérdés teljesen elposványosodott. Igaz, hogy a tanyai gazdák küldöttsége, — olykor több deputáció egyszerre — nap-nap után megjelenik a polgármesternél, alkilehetőan foglalkoztatva a nagyfontosságú kérdéssel, de a megoldás egyre késik. Megállapíthatjuk azt is, hogy nem a hatóságon mulik a bajok megszüntetése és a jajok elhallgattatása. A polgármester kifejtette, hogy a vadviz-kérdést csak úgy lehet megoldani, ha az érdekelt gazdák is hozzájárulnak a költségek fedezéséhez. Nem nagy összegről van szó, hiszen sokfelé oszlanának a költségek, aránylag csekélység az egész.

Miért deputációznak hát a gazdák, miért nem szurják le azt a kis pénzt?

Hogy miért tettük fel ezeket a kérdéseket?

Adakozzunk a rokkantaknak és a világtalan katonáknak!

Szegedi diákok a háboruban.

(Saját tudósítónktól.) A háborúnak az iskolára való hatásáról már annyi komoly cikk jelent meg, hogy egy kis pihenőt nem árt, ha a nehéz problémák feszegetése helyett felkeressük a derűsebb vonatkozásokat is. Hiszen a háborús állapotnak amúgy is annyi szomorú jelenségei és konzekvenciái vannak, az élet rideg és kiméletlen realizmusa oly véresen sújt ránk, hogy valósággal jócselekedet-számba megy, ha — bár néhány pillanatra — a humorosabb és ártatlan esetekre irányítjuk az emberek tekintetét. A közönség maga is mohó vággyal fordul a szórakozások felé, ezért van oly kivételesen jó keletjük a színházi és mozijegyeknek; ezért örvendenek oly jó látogatottságnak a kávéházak és minden hely és alkalom, ahol a háboru izgalmaiktól mértéken felül próbára tett idegek lecsillapodhatnak.

Az iskolát sem kell tehát úgy elképzelni, hogy ott most csupán a komorság ütött állandó tanyát. Az a szólás-mondás, hogy a gyermek a legboldogabb, régén nem látszott oly igaznak, mint e gondoktól terhes időkben. A gyermekek — hála Istennek — teljes épségében élvezik azt a jó természetüket, hogy minden apró, jelentéktelen esetenk örülni tudnak. A tantermek csöndjét a tanulók egészséges nevetése ép oly gyakran szakítja meg most is, mint békeidőben. A bánat és gond nem tud urrá lenni a gyermekek lelkében, akik a szórakozást és a játékokat többre tartják a Dárius kincsénél. Most is éppen oly jól mulatnak társaik szócsuszmálásain, bottásain, zavarán, mint háború előtt. És erre most is igen sokszor van alkalom. Legutóbb is az egyik szegedi iskolában a következő eset látszódot le:

Történelmemórárt történt. Máriáról, Nagy Lajos leányáról volt szó. A fiú nem tudja a dolgokat. Máriát Károly leányának kereszteli el.

— Melyik Károlyé? Talán Róbert Károlyé? — kérdezi a tanár. A határozott kérdés és a fiúk ártatlan kárörvendése teljesen zavarba ejti a felelőt, aki hirtelen így akarja helyrehozni „súlyos” tévedését:

— Nem, Mária Zsigmondnak a — fia volt!

Persze erre nagy nevetés tört ki, a tanterem falai majd megrendültek a kacagástól, amit nem lehetett, de kár is lett volna meggátolni.

Ha a katonazenekar hangjai szűrődnek át az ablaküvegen, ez is jó alkalom arra, hogy a kíváncsi tekintetek azonnal az utca felé sandítsanak és rövid időre félbeszakítsák a tanítást. Ezért sem illik valami nagyon haragudni. Az sem legutolsó dolog a gyermekek szemében, hogy a háborús menéndmált az iskolából egy-egy órával előbb lehet távozni. Megmosolyogni való, milyen ön-elégülten válaszolják a tanár felleletrevonására:

— Kérem, tanár ur, *vanatos* vagyok.

Érdekes az is, hogy a gyermekek mily lelményességgel akarják felhasználni óramulasztásokra a háborús körülményeket. Az egyik tanuló például azért akar elmaradni az órától, mert pontban délután öt órakor — és éppen neki — kell az összegyűjtött réztárgyakat beszoigáltatni. Az meg már egészen közönséges fogás, hogy valamelyik katonarokon van átutazóban, akit a pályaudvaron kell fölkeresni. Se szeri, se száma az effajta

ürügyeknek, amelyek kitalálásában a gyermek tüneményesen kifogyhatatlan.

Ha észreveszik, hogy valamelyik tanár szívesen beszél az aktuális háborús eseményekről, rögtön kész a megállapodás, hogy azt a tanárt, ahogyan csak lehet, többször meg kell szólaltatni: ezzel is telik az idő. Mert nekik a világháboruban is ez a legfőbb szempont. És kár, hogy nálunk a nagyobb győzelmek alkalmával nem rendeltek el szünetet az iskolákban, mert annyi csillag nincs az égen, mint amennyit a tanulók imádkoznának egy-egy győzelemért. A gyermekek így kénytelenek voltak beérni azzal a szímettel, amit a háborús pár napos gyűjtések céljaira engedélyezett számukra a közoktatásiügyi kormány.

Csak az a baj, hogy a redukált heti órák miatt éppen a könnyebb tárgyak: a torna, a szépírás és az ének maradtak el, de viszont a közismereti tárgyak óraszámai is megrövidültek: ez is csupa haszon a gyermekek gondolkodásnak.

Gondolkodásra és tanulságkeltő szemlélődésre ad módot az a kép is, amely a tízperces óráközökben tárul az ember szeméi elé. Mily gondtalan életkedvvel tódulnak ki a fiúk a tantermekből és rohannak az udvarra futkározni és istenigazában hátbavágni egymást, azalatt, míg ugyanekkor a messze harctereken tombol a véresen komoly küzdelem! Hába, világok omolhatnak össze, kitalyok elveszithetők koronájukat: a gyermek jó kedvét, bohóságát és paikosságát nem veszíti el sohasem.

Telefon 872.

URÁNIA

Magy. Tudományos Színház

Telefon 872.

Február 24-én,
csütörtökön

Asta Nielsen
legújabb fellépte a

BRILLIÁNSOK

című szenzációs 3 felvonásos detektívtörténetben.

◆◆◆◆

A kis rezidencia

pompás vigjáték 3 felvonásban.

Előadások d. u. 5, 7 és 9 órakor.

Gyermekjegyek csak az első előadásokra évrényesek.

**DIVATOS férfi-, fiu- és női
téli és átmeneti kabátok,**
öltöngők, kalapok, sapkák stb.
rendkívüli olcsón szerezhetők be
KRÉMER régől, Kossuth Lajos-sugárút 8. Telefon 773.

Óriási rejtély

az Urániában.

Kérem a további hirdetéseket
figyelni.